

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Ing. Petra Šuránka, ve věci

žalobkyně: **Mgr. H. B.**,
bytem U M., Z.,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 26. 10. 2016 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jako opožděné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru životního prostředí (dále jen „orgán I. stupně“), ze dne 10. 11. 2014, č. j. X, o prodloužení platnosti stavebního povolení stavby „Vodovod, splašková kanalizace a dešťová kanalizace pro bytový soubor Z.“.
2. Žalobkyně namítla, že jí odvolací lhůta nemohla uplynout, protože jí rozhodnutí orgánu I. stupně nebylo doručeno. Orgán I. stupně nedoručil rozhodnutí obci Z., která by je vyvěsila na úřední desku způsobem předpokládaným § 25 odst. 3 správního řádu, o čemž svědčí to, že obec Z. nebyla v rozhodnutí orgánu prvního stupně uvedena v rozdělovníku mezi adresáty rozhodnutí. Rozhodnutí bylo

vyvěšeno pouze na úřední desce města Černošice, čímž ovšem nebyla splněna zákonná povinnost orgánu I. stupně ve smyslu § 25 odst. 3 správního řádu. Podle žalobkyně nelze po obyvatelích Z. rozumně požadovat, aby sledovali úřední desku v jiné obci. Rozhodnutí orgánu I. stupně tedy dle žalobkyně nebylo doručeno obci Z., ani žádnému z obyvatel v ní žijících, a to včetně žalobkyně. Z těchto důvodů dle mínění žalobkyně lhůta k podání odvolání nepočala plynout a zamítnutí jejího odvolání je proto nezákonné.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyni rozhodnutí orgánu I. stupně skutečně nebylo doručeno a žalobkyně se s ním seznámila teprve 7. 6. 2016 při nahlížení do spisu, a tedy odvolání, které podala dne 10. 6. 2016, bylo podáno ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděla o vydání rozhodnutí a řešení otázky, která byla předmětem rozhodování ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu. Žalovaný však dodal, že žalobkyně nepodala odvolání ve lhůtě jednoho roku od doručení rozhodnutí poslednímu z účastníků (patnáctým dnem vyvěšení rozhodnutí na úřední desce orgánu I. stupně – 25. 11. 2014), a proto je dle žalovaného odvolání opožděné.
4. Žalovaný k tomu dodal, že dále ověřil, zda vzhledem k opožděnosti odvolání není dán důvod k zahájení přezkumného řízení či k obnově řízení, avšak dospěl k závěru, že přezkumné řízení již zahájit nelze a k obnově řízení není důvod.
5. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
6. Žalobkyně v replice ze dne 17. 8. 2017 uvedla, že žalovaný nepodložil své tvrzení, že k doručení poslednímu z účastníků došlo dne 25. 11. 2014 žádným důkazem. Mimo to se nijak nevyjádřil k argumentaci žalobkyně o porušení ustanovení § 25 odst. 3 správního řádu.
7. Žalobkyně dále uvedla, že podle jejího názoru nebyly splněny podmínky pro doručování rozhodnutí veřejnou vyhláškou, neboť je spojeno s výrazným zhoršením postavení účastníků řízení, a proto by se k němu mělo přistupovat v případě, kdy počet účastníků překročí 30 osob, což ze spisového materiálu nevyplývá. Žalobkyni dle jejího mínění tedy mělo být rozhodnutí orgánu I. stupně doručeno standardním způsobem podle § 19 a násl. správního řádu.
8. V duplice ze dne 2. 11. 2017 žalovaný oponoval, že důkazy o doručování obsahuje správní spis, konkrétně vyhotovení rozhodnutí orgánu I. stupně s vyznačením vyvěšení na úřední desce. Rozhodnutí orgánu I. stupně tedy dle žalovaného nabylo právní moci dne 13. 12. 2014, a proto je třeba ctít zásadu presumpce správnosti správních aktů.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

9. Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2014 orgán I. stupně na základě žádosti společností P. a. s. a A. a. s. podle § 115 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, prodloužil platnost stavebního povolení (ze dne 24. 9. 2012, č. j. X) pro stavbu „Vodovod, splašková kanalizace a dešťová kanalizace pro bytový soubor Z.“ a změnil podmínku dokončení stavby na dobu dvou let od jejího zahájení. Rozhodnutí orgán I. stupně doručil dne 11. 11. 2014 společností P. a. s. a A. a. s. do datových schránek a téhož dne je vyvěsil na svou úřední desku. Rozhodnutí bylo sejmuto dne 27. 11. 2014.
10. Dne 10. 6. 2016 bylo orgánu I. stupně doručeno odvolání žalobkyně.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

11. Podle § 84 odst. 1 správního řádu „[o]soba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.“.
12. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
13. Soud v předmětné věci konstatuje, že žalobkyni rozhodnutí orgánu I. stupně nebylo doručeno, jak vyplývá ze správního spisu i shodného tvrzení účastníků. Odvolací lhůta žalobkyně se proto řídí ustanovením § 84 odst. 1 správního řádu. Toto ustanovení zakotvuje subjektivní lhůtu 30 dní, která plyne od okamžiku, kdy se opomenutý účastník dozví o vydání rozhodnutí a řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Tato lhůta byla v případě žalobkyně zachována, jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Ustanovení dále zakotvuje objektivní jednorocní lhůtu, která plyne od doručení rozhodnutí poslednímu z účastníků. Podle rozdělovníku rozhodnutí orgánu I. stupně bylo účastníkům řízení P. a. s. a A. a. s. a dotčeným orgánům doručováno prostřednictvím datové schránky a ostatním účastníkům veřejnou vyhláškou. Oběma jmenovaným společnostem bylo dle doručenek, které jsou součástí správního spisu, rozhodnutí doručeno dne 11. 11. 2014. Ostatním účastníkům bylo doručeno vyvěšením rozhodnutí na úřední desku Městského úřadu Černošice, a proto bylo poslednímu účastníkovi (kterému bylo rozhodnutí doručováno) rozhodnutí doručeno patnáctý den po vyvěšení, tedy 25. 11. 2014 (vyvěšeno dne 11. 11. 2014). Objektivní lhůta k podání odvolání tedy uplynula dne 25. 11. 2015. Žalobkyně podala odvolání dne 10. 6. 2016, tedy více než 6 měsíců po uplynutí objektivní lhůty k podání odvolání, a tedy opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout.
14. Soud k uvedenému dodává, že nedoručení rozhodnutí dotčeným osobám je závažným pochybením správního orgánu, avšak správní řád po uplynutí určité doby upřednostňuje právní jistotu účastníků řízení a neumožňuje opomenutým osobám takové rozhodnutí napadnout. Tak je tomu v předmětné věci, neboť, jak soud výše uvedl, uplynutí objektivní lhůty k podání odvolání vylučuje možnost rozhodnutí odvoláním napadnout (mimo účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1 správního řádu, mezi které žalobkyni řadit nelze). Z těchto důvodů v předmětné věci není relevantní, zda byly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou (vysoký počet osob), že rozhodnutí nebylo vyvěšeno na úřední desce v obci Z, ani že orgán I. stupně nesplnil povinnost kladenou na něj ustanovením § 25 odst. 3 správního řádu. Aby k těmto skutečnostem mohl soud, respektive žalovaný, přihlídnout, musela by žalobkyně podat odvolání před uplynutím objektivní lhůty, kterou správní řád chrání víru účastníků řízení ve správnost a nezměnitelnost rozhodnutí. Není proto pro posouzení žaloby rozhodné, jak mělo být žalobkyni rozhodnutí orgánu I. stupně doručeno, nýbrž skutečnost, že žalobkyni doručeno nebylo, přičemž její odvolání

bylo podáno po marném uplynutí objektivní odvolací lhůty. Námitky žalobkyně tedy nejsou důvodné.

15. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady (nad rámec jeho běžné úřední činnosti) v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.